

Lạc lối

Tôi là ai? Tôi từ đâu đến? Tháng ngày hôm nay đã là bao nhiêu rồi? Tuyết vẫn còn rơi vào mùa đông chứ? Ánh trăng bạc có còn song hành cùng những vì sao trong màn đêm huyền bí hay không? Không, tôi không cần biết những điều đó. Tôi chỉ biết rằng khi lang thang trên con phố thắm đẫm những hoài niệm tuổi trẻ này, thì thời gian và không gian đều nằm ngoài sự khống chế của Vũ trụ; kim đồng hồ ngừng quay, mọi âm thanh xô bồ tắt ngấm, những gương mặt vô hồn và từng bước chân vô định trôi dạt trên con đường xám xịt không điểm dừng. Tôi đang du hành về miền ký ức xa xôi năm ấy...

Kể từ ngày tôi để lại sau lưng vô vàn hồi ức cùng con người trước kia của mình, đến nay cũng đã bảy năm rồi. Một quãng thời gian dài, chỉ để cố xóa đi những hình ảnh cũ và phác họa nên một “tôi” hoàn toàn mới. Nhưng ích gì chứ? Ích gì khi ảo ảnh quá khứ vẫn chế ngự tôi hằng ngày, dai dẳng và mãnh liệt như một chiếc bóng trọn đời không dứt khỏi chủ nhân của nó.

Tôi luôn nghĩ rằng mọi thứ nơi đây đã không còn như trong ký ức; và đúng thế thật. Con đường cát bụi của ngày xưa giờ trở nên nhẵn nhụi và sạch sẽ sau khi được sửa sang, các cửa hiệu cho thuê sách cũ đã bị thay thế bởi những quán ăn và cửa hàng thời trang lộng lẫy. Có sao ký ức không thể đập vỡ và xây mới? Đến cuối góc phố giao với ngã tư hiu quạnh, tôi chợt khựng lại, rồi đứng đó, cho hai tay vào túi một cách trầm lặng như thể đang tưởng niệm một người bạn tri kỉ. Quán cafe Something Missing mang vẻ hoài cổ cùng những bộ bàn ghế độc mộc và mỗi góc quán là một tủ sách nhiều thể loại, dường như cũng bốc hơi sau ngần ấy năm tôi cố gạt nó ra khỏi tâm trí, lần mong muốn xuyên qua lớp cửa kính xoay kì lạ. Tôi bảo nó kì lạ là vì, có lần, tôi lặng lẽ quan sát một cặp nam nữ cứ lao ra lao vào qua cánh cửa, tay họ lăm lăm chiếc di động cùng với những tin nhắn định vị đối phương; tôi nghĩ thế. Cánh cửa trong suốt thế kia mà họ lại không hề thấy nhau sao? Có bao giờ tôi vô tình lướt qua người đàn ông của đời mình mà chẳng hề hay biết không? Sau cùng, cô nàng ấy bắn như một viên đạn đến cuối góc phòng với hai người bạn của mình, còn chàng trai thì diễm đạm bước về phía một người đàn ông đưa tay vẫy anh ta ở trong góc tối, đối diện với bàn cô nàng. Tôi hơi hụt hẫng, vì họ trông khá đẹp đôi. Nhưng duyên phận vốn luôn là thế.

- Họ vừa thoáng nhìn nhau, chàng trai còn nháy mắt với cô gái, em không

thấy sao Kari?

Tôi khê giật mình. Giọng nói hư ảo thì thầm bên tai tôi rõ ràng đến mức tôi không tin đây chỉ là sự vang vọng từ quá khứ, nó khiến tôi bắt đầu hoang mang về sự hiện hữu của mình. Lao ra từ cánh cửa xoay, chiếc bóng mờ sương của một người đàn ông goá vợ xuyên qua tôi; vực tôi về với thực tại. Tôi nhớ rất rõ Richard, các vị khách quen đều biết ông ấy. Richard là khách ruột của Something Missing và ông luôn đến quán vào buổi sáng tinh mơ; gọi hai tách cafe - mặc dù ông chỉ uống một ly - rồi nhâm nhi đến gần trưa. Đôi lần, tôi ngỡ đã thấy một người đàn bà có vóc dáng nhỏ nhắn ngồi đối diện ông, tôi nghĩ ông cũng nhận thấy bà ấy. Richard là một quý ông thực thụ, ông luôn giành sự tôn trọng tuyệt đối cho mọi lời hứa của bản thân. Khi quan sát ông trầm ngâm với hai ly cafe trong suốt một thời gian, tôi tin mình ít nhất biết được một trong số những lời hứa của ông. Richard từng tâm sự với tôi rằng: “Ta bảo với Janet ta sẽ cưới bà ấy khi cả hai trưởng thành, lúc đó ta mới chỉ là một thằng nhóc mười hai tuổi. Cô tin nổi không? Đây là lần đầu tiên ta buông ra một lời hứa.” Tôi bất giác mỉm cười khi nhớ về gương mặt phúc hậu của ông ấy. Nhưng Richard đâu rồi? Ông vẫn còn tồn tại hay đã biến mất như những bóng ma khác? Cổ trấn tĩnh, tôi bước ngang qua bóng ma quán cafe, và chợt nhớ đến một vị khách có biệt danh là Only U Sầu. Anh ta tuy rách rưới, luộm thuộm nhưng lại toát lên sự thi vị ở một nhà thơ, và tôi có cảm giác Only như một người anh trai thất lạc từ kiếp trước. Một ngày tuyết rơi trắng xoá, Only thò ra một câu thơ thăm đợm tâm tư: “Đối với anh em mãi là đoá hoa hồng đen”, tôi hỏi anh ý nghĩa của hoa hồng đen, và anh giải thích rằng: “Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, còn màu đen là hiện thân của máu, nỗi buồn và sự u tối. Nói nôm na thì cô nàng đó là tình yêu của anh, nhưng là một tình yêu đau đớn.” Khoảnh khắc ấy, tôi không hiểu lắm về những cảm xúc xoáy sâu trong đôi mắt nặng trĩu của Only – ánh mắt như chứa cả một đêm đông bão tố - nhưng giờ thì khác rồi.

Trạm xe bus nhuộm ánh chiều tà phai tàn, pha lẫn chút tối tăm từ phía bầu trời âm u đang cuộn những luồng mây trắng lem luốc màu xám, như sự báo trước về một cơn mưa giá lạnh. Tôi thích thú đưa tay vẫy chiếc xe hộ pháp tiến vào lề đường, rồi bắn nhanh lên xe. Một mùi nồng nặc xộc vào mũi tôi, gồm cả những mùi mà không thể gọi tên chúng: sự trộn lẫn của hơi người, động cơ xe, máy lạnh, nước hoa của những vị khách nữ hay mùi thức ăn nhanh. Chẳng hiểu sao lòng tôi lại nhẹ nhõm khi bị chúng quấn lấy một lần

nữa trong đời, nó khiến tôi nhớ trường học, nhớ một cô bé thích ăn vận như con trai và luôn mang headphone để thả vào tai mình những bản tình ca của Adam Lambert. Chiếc hộp bao bọc tôi cùng các vị khách lăn nhanh trên đường, ấy vậy mà tôi vẫn cảm thấy nó bất động. Tất cả dường như đã ngưng lại, đã lụi tàn kể từ ngày hôm ấy.

Ngồi đơn độc trên chiếc xe bus thấm đẫm hương vị thời gian, tôi trải ánh mắt ra khung cảnh bên ngoài. Cơn mưa nhẹ làm mọi thứ trở nên ảm đạm hơn, hay đã từ lâu rồi, chẳng còn tia sáng long lanh nào trong đôi mắt tôi nữa. Tất cả màu sắc đều ố vàng nhạt nhoà, tất cả âm thanh dường như cũng hoà quyện rồi biến mất mãi mãi. Dòng người hối hả trên phố chậm chậm xoáy chặt vào nhau để trở nên hoàn toàn đồng nhất. Bóng tối u uất lúc nào cũng nuốt chửng lấy tôi; bất kể ngày hay đêm, và tôi chẳng buồn vùng vẫy; không bao giờ vùng vẫy thoát thân. Vì, tôi là hư vô.

Tôi sống cùng với ảo ảnh trong quá khứ, và tôi yêu những lúc nhắm nghiền mắt để tái hiện hình ảnh về anh. Ngay lúc ấy, tôi có thể định nghĩa Ánh Sáng là gì. Đôi khi, đang lê bước trên phố, tôi bần thần ngoảnh mặt lại rồi mỉm cười. Tôi biết, anh giờ cũng là hư vô.

Chiếc xe bus bóp còi inh ỏi khi rẽ sang đại lộ ướt đẫm. Qua ô cửa kính nhóp nhép nước mưa, tôi lơ mơ thấy anh dạo bước trên con đường thân quen, cùng một cô gái. Trái tim tôi se thắt khi nhận ra cô gái kia chính là tôi chừng bảy năm về trước. Ảo ảnh một lần nữa lại tóm lấy tôi, tôi biết rõ điều đó vì chúng đã bầu vúi lấy tôi suốt nhiều năm rồi. Tuy vậy, tôi vẫn không khỏi ngỡ ngàng khi trông thấy thước phim hồi ức chạy ngang ô cửa kính, chân thật đến rợn người. Mắt tôi mở to hơn, tim đập nhanh hơn, và mặt tôi dí sát lớp kính, tôi tự hỏi chẳng lẽ trên đời có người giống tôi và anh đến thế? Tôi vùng khỏi ghế, chạy loạng choạng đến cửa xuống và hét lên rằng tôi muốn dừng xe.

- Ký ức là thứ em chỉ có thể nhìn thấy, chứ không thể chạm vào.

Trong một thoáng tôi những tưởng chú tài xế đã nói lời hư ảo đó với tôi, nhưng không, chú ấy chỉ gãi gông bảo rằng luôn luôn phải dừng xe đúng trạm; chỉ sau câu nói kia một giây. Tôi quay trở về đôi ghế duy nhất cô độc trước những ánh mắt sẫm soi của mọi người, nhưng rồi thật nhanh, họ ngoảnh mặt đi như thể tôi chưa từng tồn tại. Rút rè hướng ánh mắt qua ô cửa kính, tôi thở hắt ra khi nhận thấy thước phim hồi ức vẫn chưa kết thúc. Như

tấm ảnh ố vàng phủ bụi thời gian được phù phép để có thể chuyển động, anh và tôi - của ngày xưa - đang thông dong trên vỉa hè với những lời bàn luận về cuốn sách trên tay anh: Ở quán cafe của tuổi trẻ lạc lối của nhà văn Pháp Patrick Modiano vừa đoạt giải Nobel văn chương. Trông anh vẫn vậy, vẫn luôn là anh của riêng tôi. Như vẻ ngoài lãng tử của mình, anh rất yêu sách và những điều liên quan đến nghệ thuật. Có một lần, anh tâm sự về ước mơ thuở bé được làm một diễn viên kịch, nhưng ngay lập tức anh phúi tay đi và bảo rằng đó chỉ là ý nghĩ viễn vông của thằng nhóc chưa trải mùi đời. Tôi chỉ nghĩ rằng ước mơ không thể tan biến chỉ vì một cái phúi tay, và vì đôi mắt của anh như đang cầu cứu tôi, khiến tôi phải nhiệt liệt lên tiếng ủng hộ giấc mơ xa hoa đó.

Anh lúc nào cũng khuyến khích tôi phát triển ngòi bút viết lách, mặc dù luôn cố mỗ xẻ các chi tiết nhỏ nhặt của truyện để phê bình. “Con người ta chỉ giỏi hơn khi bị hất ngã.”, và tôi nhận ra câu nói của anh là đúng trong nhiều trường hợp; ít nhất là đối với tôi. Quyển tiểu thuyết viễn tưởng pha chất bi kịch của tôi – Tái Sinh - đã được xuất bản, biên tập viên rất thích nó, bạn bè tôi thích nó, em trai tôi cũng thích nó, nhưng tôi biết anh sẽ không tỏ ra thích quyển tiểu thuyết một cách hoàn toàn; và vì sự kiêu hãnh, tôi sẽ cố gắng tô vẽ cho tác phẩm sự hoàn hảo tuyệt đối. Khi một ai đó hất ngã bạn, dù tốt hay xấu, họ đã vô tình góp công rèn cho bạn chiếc áo giáp cứng cáp nhất trần đời. Lucas, em nhớ những lời phê bình của anh.

Trời vẫn chưa ngớt mưa, tôi chọn tấp vào một quán cafe lạ vừa mới khai trương sau khi xuống trạm xe bus. Phải chăng chính bảng hiệu IN MY HEART đã gây ấn tượng với tôi?

“SOMETHING MISSING IN MY HEART...”

Tôi nhoẻn miệng cười và bước vào quán. Bỗng một cảm giác trống rỗng bao trùm lấy tôi, rồi gần như dấy lên sự giận dữ. Chốn xa lạ này không có những tủ sách, không có Richard với hai ly cafe lẫn Only cùng những bài thơ sâu thẳm, mà chỉ có những chiếc bàn nhẵn nhụi thơm nồng mùi gỗ mới sánh đôi với từng chiếc ghế bọc đệm xanh dương. Hụt hẫng và bức bối, tôi bất giác muốn gào lên rồi chạy trốn. Nhưng, tôi đã kịp giữ mình lại lại. Sau khi nhét mình vào lòng chiếc ghế bành êm ái, tôi đưa mắt ngắm những sticker hoạt hình dán trên dây kính trông ra ngoài phố, rồi đau đớn chấp nhận sự đổi thay này. Một cô nhân viên có gương mặt bầu bĩnh đến đưa tôi menu, và cô ấy

khiến tôi nhớ đến một cô bé sinh viên kinh tế thường trốn học, lui đến quán Something Missing để trốn tài họa sĩ. Suýt nữa, tôi đã buột miệng hỏi cô nhân viên là cô ấy còn thích vẽ tranh hay không, nhưng tôi đã kịp ngưng lại.

- Cho chị một tách cafe sữa

Hơi nghiêng đầu, tôi thấy giọng mình đột nhiên trầm xuống

- Và một tách cafe đen không đường.

Bóng cô mất hút về phía quầy, rồi nhanh chóng trở ra với hai tách cafe trên khay. Tôi khẽ đẩy tách không đường về phía đối diện, rồi còn canh chỉnh sao cho nó thẳng hàng tuyệt đối với tách cafe sữa. Giá như tôi và anh có thể cùng đi trên một đường thẳng như thế. Một cảm giác tôi ngỡ đã mất từ lâu bỗng chốc dâng lên trong tôi: sự chờ đợi. Ngày ấy, tôi vẫn thường ngồi xoay lưng về phía cửa để đoán bước chân anh, để lắng nghe những âm thanh mà chỉ riêng tôi mới cảm thụ được. Tôi thích cảm giác chờ đợi bàn tay anh đặt lên vai tôi và nói: “Chào ngày mới, nhà văn tương lai”, rồi sau đó lại nghiêm nghị bảo rằng: “Sự ám thị, khi em muốn biến một người trở thành nhà kinh doanh, hãy nhìn và đối xử với họ như nhà kinh doanh thực thụ.”

Nhấp môi vị cafe sữa nồng nàn, tôi nhận thấy một đoá hoa không tên vừa nở rộ trong lòng tôi, rồi lại héo úa vì hương cafe chỉ còn là dư âm lắng đọng. Đôi mắt tôi nhắm nghiền, cố tìm nghe bước chân anh trong vô vọng, và mong chờ hơi ấm bàn tay giờ đây còn mong manh hơn cả một cơn gió lạ vô phương tìm về. Anh bảo mình thuộc chủ nghĩa Hư vô, tức mặc cho thân phận trôi dạt, sống cuộc đời không ý nghĩa, mục đích lẫn giá trị nội tại, hơn nữa những giá trị đạo đức cũng bị cho là trù tượng giả tạo. Tôi không nghĩ vậy, có thể nói, anh là người duy nhất tôi cảm thấy có tâm hồn đồng điệu. Có bao giờ bạn nhìn một ai đó mà cảm thấy như đang đứng trước tấm gương lớn phản chiếu hình ảnh của chính mình không? Đó là tấm gương phản chiếu tâm hồn, và tôi là kẻ luôn có lời nói và hành động mâu thuẫn.

Cầu vồng hằn lên nền trời đã chuyển màu trong xanh, ánh nắng dịu dịu khẽ tràn qua lớp kính và ảo ảnh của anh lại tái hiện trước mắt tôi một cách chân thật nhất.

- Em biết không Kari? Làm người thật ra là điều đau khổ. Cuộc sống là một

món nợ không bao giờ trả đủ; kiếp này trả nợ cho kiếp trước, và tạo đủ mọi tội lỗi để kiếp sau tiếp tục kéo dài thêm chuỗi bi kịch. Ôi Kari, Kari đáng thương; xin lỗi vì anh thích gọi tên em, nhưng em thật đen đui khi dính vào gã tối tăm chán đời như anh. Anh thề, một ngày nào đó nếu có cơ hội, anh sẽ đẩy em ra xa khỏi đời anh.

“Đẩy em ra xa khỏi đời anh...”

Mắt tôi mở to, bàng hoàng, và nước mắt tuông như thác đổ. Tôi quặp người lại, hai tay bịt chặt lấy miệng để cố ngăn những tiếng nấc nghẹn đắng. Anh đâu phải như Richard, anh đâu phải kiểu người tôn trọng lời thề? Một hồi sau, tôi ngẩng mặt lên, chiếc bóng của Lucas đã biến mất.

——oOo——

Ra khỏi quán, tôi chui tọt lên chiếc taxi và phóng thẳng đến mảnh đất trống nằm phía sau trường trung học Pigeon. Đó là khu đất bỏ hoang, thừa thãi; tàn tích của một tiệm bánh ngọt. Chẳng ai để tâm đến nó và chính vì vậy mà tôi cảm thấy có mối gắn kết mãnh liệt với khu đất hoang này. Tôi cẩn trọng băng qua đám cỏ úa sơ xác, vừa đi vừa đếm bước chân mình. Mười lăm, tôi dừng lại, quỳ thụp xuống và vạch bớt đám cỏ khô lúc nhúc ra. Một hòn đá nhỏ cắm xuống nền đất mềm như một viên ngọc thần kì định vị xuyên thời gian, và rồi, tôi dùng tay hì hục đào chỗ đất ấy lên. Cơn mưa giúp cho đất tơi xốp hơn, nên một lúc sau, tôi đã trông thấy một chiếc hộp màu đồng hoài cổ lọt thỏm trong hố đất. Hơi thở tôi bỗng dừng trữu nặng, và khác hẳn với sự hồi hã lúc ban đầu, tôi cảm thấy sợ hãi và muốn bỏ chiếc hộp lại mà chạy trốn. Nhưng tôi phải trốn vào đâu mới thoát khỏi sự vây bám của kỷ niệm?

Tôi đặt cả hai tay lên nắp hộp, như thể sắp đưa ra quyết định nào đó rất quan trọng. Rồi nắp chiếc hộp bật tung, một tràng gió hung tợn bỗng ủa đến và thổi bay hơn một nửa xấp ảnh chụp lên không trung. Chúng chậm rãi khiêu vũ bên nhau; như được xâu chuỗi bởi một sợi dây cước vô hình

Tôi thấy tấm lưng của anh sau quầy bar

Tôi thấy dáng vẻ anh trầm tư trước tủ sách của các nhà văn Pháp.

Tôi thấy nụ cười của anh trên con phố ngập nắng vàng

Tôi thấy mái tóc anh rũ xuống dưới cơn mưa mùa thu

Tôi thấy đôi vai anh phủ đầy tuyết lạnh

Tôi thấy khói thuốc của anh trên đỉnh đồi trải đầy hoa dại

Tôi thấy bộ dạng say mê của anh trước một người hát rong

Tôi thấy dáng đứng sừng sững của anh giữa ngã tư đường vào hai giờ sáng...

Giờ đây tôi đã hiểu mưa kỷ niệm là gì.

Khi những tấm ảnh tôi trộm chụp Lucas rơi xuống thảm cỏ, tôi thấy linh hồn mình chuyển hoá thuỷ tinh, rồi vỡ tan tành. Tôi chậm chậm thu nhặt những bức ảnh, giữ chặt trong tay rồi vuốt ve chúng. Anh luôn luôn không thay đổi. Rồi, tôi quay về chiếc hộp và lấy ra một tấm vé đã khá nhàu nát, nhuộm màu thời gian. Lucas thực sự đã trở thành diễn viên kịch. Năm đó, anh gửi cho tôi tấm vé vở kịch đầu tiên của anh, nhưng cơn sốt bốn mươi độ đã hạ gục tôi ngay tại cánh cổng nhà. Anh không trách tôi, Lucas không bao giờ lên tiếng trách cứ tôi, nhưng giờ đây, khi nhìn lại tấm vé này tôi lại bất giác ngờ ngợ về lý do mà anh đẩy tôi ra xa khỏi đời anh. Đạo đó, anh thường kể với tôi về những người bạn trong đoàn kịch, và tôi chỉ ấn tượng với cô nàng tên Jolie, bởi vì anh bảo rằng cô ấy thật sự xinh đẹp.

Đặt tấm vé xuống nền cỏ úa, tay tôi run run cầm lên một tấm thiệp trắng tinh khôi. Kể ra, nó chẳng khác gì một tấm vé đưa tôi đến Miền đất Hứa, một chuyến bay không thể khứ hồi. Tôi vẫn còn nhớ như in buổi chiều hôm đó, khi anh đến quán Something Missing sớm hơn tôi, ngồi vào chiếc ghế thân thuộc của tôi và gọi một tách cafe sữa. “Anh muốn tìm đoán bước chân em”, anh bảo vậy rồi cứ ngồi im lặng suốt hai giờ đồng hồ. Tôi thấy anh mím chặt môi, khổ sở, nhưng rồi vẫn tự nhốt mình trong bể lạnh cho đến khi tôi đứng lên tiến về phía tủ sách thì anh mới nhờ lấy hộ một cuốn bất kì của Marc Levy. Cả hai ngồi đối diện nhau, không nói một lời, và tôi để ý dù mười phút đã trôi qua, anh vẫn chưa lật sang trang sách mới.

Chập tối, tôi bảo mình có việc phải về. Anh dường như bừng tỉnh và vội theo gót tôi ra ngoài phố. Dưới ánh đèn đường lem luốc như giọt mực vụng về rơi xuống trang giấy trắng, tôi cảm giác anh vừa khẽ vòng tay ôm lấy tôi, nhưng

rồi lại không. Anh đột ngột dừng bước, gọi tên tôi, và tôi xoay người lại. “Anh sẽ cưới Jolie.” Chỉ cách nhau hai bước chân mà anh lúc ấy sao xa xôi còn hơn cả đường chân trời.

Tôi ngược mắt lên bầu trời trong xanh, cố tìm kiếm chút ánh sáng, rồi đặt tấm thiệp sang một bên. Nếu ngày đó em không đến như đêm diễn đầu tiên của anh, thì anh vẫn không trách em chứ? Nhưng để chuộc lỗi, em đã đến. Jolie vô cùng xinh đẹp như anh từng nói, mặc dù cô ấy phải ngồi trên xe lăn, và em thấy trong đôi mắt Jolie tràn ngập tình yêu dành cho anh. Em vẫn còn giữ tấm ảnh cưới của hai người, ngay trên tay em lúc này đây, anh thật ra đáng một chú rể lịch lãm, nhưng ánh mắt kia có sao chưa bao giờ ngừng cầu cứu em vậy Lucas?

Một mẫu tin được cắt từ tờ báo hiện ra, và tôi gần như bầu lấy nó trong lòng bàn tay.

“VÌ CỨU BẠN DIỄN CỦA MÌNH, NỮ DIỄN VIÊN JOLIE ROBERTS PHẢI NGỒI XE LĂN SUỐT ĐỜI.”

Trong buổi diễn tập, khi chỉ có anh và cô ấy trên sân khấu, chùm đèn khổng lồ rơi xuống vị trí của anh, và Jolie đã chấp nhận đánh đổi.

Tôi không sao quên được cái ngày dòng tiêu đề trên đập vào mắt tôi, và khi đọc hết mẫu tin thì tôi thực sự choáng váng. Tôi hiểu vì sao anh không cho tôi một lời giải thích, sự thù hận sẽ khiến em dễ dàng xóa anh ra khỏi đời em, sẽ ổn hơn cho hai chúng ta. Anh luôn nghĩ như vậy, đúng không anh?

Đặt mọi thứ trở vào trong chiếc hộp, tôi trầm tư một lúc như thể sắp đưa ra một quyết định còn kinh khủng hơn lần đầu. Một que diêm rực lửa khiêu vũ trong khoảng không trước khi rơi xuống nụ cười của anh trong tấm ảnh xưa cũ; rồi lửa lan dần, lan dần và tắt cả bùng cháy. Thật kì lạ, thứ ánh sáng đỏ rực kia đang thiêu rụi ký ức trước mắt tôi, mặc dù chính nó đang dần hình thành trong tâm trí tôi một ký ức mới, một ký ức đau đớn và tàn nhẫn. Nó huỷ diệt ánh nắng trên phố, cơn mưa rào vào buổi chiều thu, hoa tuyết lung linh giữa tháng giêng lẫn đôi mắt hư vô của anh vào những buổi hoàng hôn sâu muộn.

Tôi đứng đó, nghe thấy mình khóc nhưng nước mắt không thể rơi.